

Chương 36

Thành Chết



Qua một đêm nghỉ ngơi thương thế của Ngọc Phi Giác đã tốt lên nhiều, Trần Hữu Vi đã sai người đi mời đại phu, lúc này chuẩn bị thêm một chiếc xe ngựa, Bộ Tiệp Âm phải chú ý đánh xe. Bên kia, cũng không biết vì sao, đêm qua gặp nhau Đàm cô tựa như không vừa mắt Liễu Phương Hoa nhưng hôm nay lại ngồi cùng xe với nàng.

Tô Thanh đứng trước xe ngựa Cố Uyên, trong chớp mắt đột nhiên có chút do dự.

Những chuyện đêm qua giống như một giấc mơ chợt lóe qua trong đầu, lúc trước vẫn luôn ngồi cùng xe, thời điểm này không hiểu sao lại thấy rối rắm.

Đột nhiên có một cỗ lực thuận thế kéo nàng lên. Đến khi Tô Thanh hoàn hồn phát hiện mình đã ở trong xe ngựa, vừa quay đầu lại, thấy một thân bạch y.

Tuân Nguyệt Lâu lạnh nhạt ngồi một bên, tiện tay đặt nàng trên giường mềm bên cạnh, cực kì tự nhiên nói với hạ nhân: “Lên đường đi.”

Nhiệt độ trong xe bỗng nhiên trầm xuống.

Tô Thanh quen biết Tuân Nguyệt Lâu đã lâu cũng coi như hiểu hần, chuyện gì cũng có điều kiện thủ hạ hần ủng hộ rầm rộ, chưa bao giờ thấy hần hành động một mình.

Hiện tại thấy hành vi của hần như thế làm trong lòng nàng dâng lên sóng to gió lớn.

Ai bảo hần lên xe này!

Tô Thanh rất sợ Cố Uyên mất hứng, trực tiếp một cước đạp hần xuống xe. Nhưng, Cố Uyên giơ chân lên, cuối cùng không làm như nàng dự đoán mà thân nhiên đổi tư thế, nhàn nhạt phân phó hạ nhân: “Xuất phát.”

Tô Thanh liếc thấy sắc mặt hần vẫn tự nhiên như cũ, lại không chịu nổi hai tròng mắt lẳng đọng u sầu kia. Nàng nín thở ngồi giữa hai người, không gian xe ngựa không lớn, nàng lại tập trung suy nghĩ nên phá lệ một mẻ.

Đang ngẩn người, Tuân Nguyệt Lô đột nhiên đưa tay thăm dò trên trán nàng, hù dọa nàng giật mình, lập tức nghiêng người tránh đi: “Làm cái gì!”

Tuân Nguyệt Lô thu tay lại, nói: “Thấy sắc mặt ngươi không khỏe, bị bệnh sao?”

Tô Thanh bị ngữ điệu ân cần chân thành tha thiết như vậy làm cho tức giận đến mức giật giật khóe miệng.

Nếu không phải hoa thủy tiên ngươi tự tiện làm theo ý mình như thế, hiện tại nàng thành bộ dạng ảm ức này sao!

Vừa dứt lời, có một ánh mắt cũng rơi vào người nàng, Tô Thanh chỉ có thể nén giận trả lời một câu, thanh âm đúng lúc làm cho Cố Uyên cũng nghe được: “Ta không bị bệnh, rất tốt.”

Suy nghĩ một chút nàng lại làm như lơ đãng thuận miệng hỏi hành tung Tô Mạc: “Vị tiểu ca vừa rồi đi theo người đâu, sao không gặp hắn?”

Tuân Nguyệt Lô nói: “Hắn ngồi chiếc xe ngựa đi đầu kia.”

Tô Thanh nghe vậy khẽ ngẩn người.

Chiếc xe ngựa đằng trước không phải là Trần phủ doãn chuẩn bị cho Ngọc Phi Giác dùng sao? Hiện tại trong xe trừ một Hoa Hồ Điệp còn có một Bộ Tiễn Âm.

Hết sức hiển nhiên, Tô Mạc không phải tùy tiện lên xe ngựa đó, mà đã có chuẩn bị trước. Hắn là muốn gặp người mà kiếp này có gương mặt giống hắn như đúc.

Tô Thanh “ân” một tiếng, tâm tình trong lòng tương đối phức tạp, không hỏi thêm cái gì.

Một mảnh trầm mặc, không biết vật gì đột nhiên bay tới, phủ lên ánh mắt nàng.

Tô Thanh duỗi tay kéo xuống mới nhìn ra là cái thảm nhung.

Thanh âm Cố Uyên không nặng không nhẹ: “Đắp lên.”

Nói xong liền nhắm mắt lại.

Cái thảm nhung sờ trên tay cảm giác rất thoải mái, so với bất cứ chất liệu nào xưa nay Tô Thanh gặp qua đều tốt hơn nhiều. Lúc trước luôn luôn đắp trên đùi Cố Uyên, không cần nghĩ cũng biết là một món đồ trân quý giá trị xa xỉ. Mà hiện tại, trên đùi Cố Uyên lại không có cái gì. Trên thảm nhung còn lưu lại độ ấm của hắn, càng dẫn thêm vài phần cảm xúc khác thường.

Cứ như vậy đắp lên chân, mềm mại ấm áp, thoải mái cực kì.

Cố Uyên cũng không mở mắt ra, tựa như nhắm mắt dưỡng thần, lại nói chuyện với Tuân Nguyệt Lô: “Tuân thiếu chủ là chuẩn bị cùng chúng ta đi Cô Xạ Thành?”

Ánh mắt Tuân Nguyệt Lô vẫn nhìn vào cái thảm nhung, nghe vậy ngẩng đầu lên, nói: “Phải.”

Cố Uyên gật đầu, hơi cong môi: “Như vậy, thỉnh Tuân thiếu chủ tuân theo quy củ của ta.”

Tuân Nguyệt Lô có chút nghi hoặc hỏi: “Quy củ gì?”

Cố Uyên mở mắt ra, lẳng lặng nhìn hắn: “Nghe theo tất cả những gì ta nói.”

Tuân Nguyệt Lô thoáng trầm tư một lát, gật đầu nói: “Chỉ cần không ảnh hưởng đến A Thanh, đều có thể.”

Tô Thanh bị lời nói không có lập trường này của hắn làm á khẩu không trả lời được, có chút khinh bỉ nhìn hắn một cái. Vừa ngẩng đầu đã thấy Cố Uyên nhìn về phía nàng, lập tức căng thẳng ngồi thẳng lưng, vô thức chân chó thốt ra: “Hết thấy đều theo ý lão gia mà làm!”

Cố Uyên hài lòng cong khóe môi.

Trên đường tiến đến Đồ Châu cơ hồ đều không có người ở.

Các con đường xung quanh, nhà nhà đều đóng chặt cửa, gió hiu quạnh thổi qua cuốn đầy bụi đất, nếu không phải hai bên đường có nông cụ bị vứt bỏ, người ta sẽ ngộ nhận đây là một tòa thành chết.

Tô Thanh vén rèm nhìn ra ngoài, xa xa trong lúc vô tình nhìn qua một khe cửa sổ trộm hé mở, đôi mắt bên trong cũng nhìn ra, chớp mắt người trong phòng đã xoay lại đóng cửa sổ. Nàng bị dọa sợ hết hồn, cẩn thận nhìn lại đã thấy ngay cả rèm cửa cũng triệt để khép lại.

Nàng có chút hồ nghi sờ sờ cằm. Ngoại nhân có đáng sợ đến vậy sao? Thế nào mà người người đều là bộ dáng như gặp quỷ?

Đoàn xe ngừng lại trước cửa Trần phủ, Tô Thanh vừa xuống xe đã thấy tấm biển vàng sáng chói mắt, nhớ lại dọc đường đi cảnh tượng hoang vu, ấn tượng với vị đại nhân này xấu tới cực điểm. Nên biết Đồ Châu hiện tại hoang phế đến mức này, nhà nhà đều uể oải, hết lần này tới lần khác phủ đệ tráng lệ này lại là bộ dạng không nhiễm trần thế. Chỉ nhìn những cửa hàng mặt tiền kia cơ hồ có ảo giác nơi này cũng giàu có đông đúc không kém gì kinh thành phồn thịnh.

Lúc này nhớ đến thân thể mập mạp, cái bụng đầy mỡ của vị Trần Hữu Vi kia, chỉ sợ người này làm quan không nghĩ gì đến sống chết của dân chúng mà lo tập

trung đắm chìm trong ăn chơi hưởng lạc. Khó trách ngay cả đám quan sai thu thuế cũng khoe khoang ương ngạnh như thế.

Bên kia, Ngọc Phi Giác cũng chậm rãi xuống xe đi vào.

Hiển nhiên trước đó Trần Hữu Vi đã cho người an bài xong, lúc này mới phân phó hạ nhân mời đại phu trong phủ đến khám chữa miệng vết thương, còn mình thì mặt mũi tràn đầy khiêm tốn cung kính mời Cố Uyên xuống xe.

Lúc ánh mắt hần rơi vào Tô Thanh, thấy nàng thế nhưng có thể đi cùng xe với Cố Uyên, mặc dù không rõ thân phận của nàng nhưng trong lòng đã xếp nàng vào hàng ngũ nịnh bợ, đối đãi hết sức cung kính.

Tô Thanh từ phố phường lớn lên mang theo Tô Mạc hỏi hả ngược xuôi, vì loại tham quan này mà phải chịu không biết bao nhiêu tội, lúc này cũng không cho Trần Hữu Vi sắc mặt tốt gì, quay người không nói một lời theo sát đoàn người đi chiếu khán Ngọc Phi Giác, lưu lại một mình hần sắc mặt lúng túng đứng đó.

Cố Uyên xuống xe thấy tình hình này, ngẩng đầu lườm tằm biển khoe khoang chói mắt kia một cái, không mẫn không lạt khen một câu: “Phủ đệ Trần đại nhân thật khí phái.”

Vừa dứt lời, toàn thân Trần Hữu Vi tuôn mồ hôi lạnh, ướt đầm sống lưng. Hần vội cười làm lành, nói: “Đều là chút tiền lẻ lợi nhuận sản nghiệp mấy năm trước đặt mua, để lão gia chê cười.”

Cố Uyên nói: “Trần đại nhân nên biết, các khoản vật tư cứu trợ thiên tai ở Đồ Châu vẫn luôn khan hiếm.”

“Hạ... hạ quan nguyện ý thay triều đình phân ưu giải nạn...”, lúc Trần Hữu Vi nói câu này đã biết chút tiền tài bất nghĩa mình thu được chỉ sợ đều bị tịch thu, trong lòng nhất thời đau tận tâm can.

Câu này đường đường được nói ra từ miệng Nhiếp Chính Vương. Mà trước đó, số quan lại vì một câu nói của Cố Uyên dẫn đến kết cục bị tịch thu tài sản giết cả nhà đã nhiều không đếm xuể.

Trần Hữu Vi biết rõ chỉ cần mình hơi không cẩn thận sẽ rơi vào kết cục cả nhà tịch thu tài sản giết kẻ phạm tội. Giờ phút này, hần ngay cả ý nghĩ vụng trộm giữ lại chút tiền riêng cũng không dám có. Hiện tại chỉ có thể coi như của đi thay người, mặc kệ thế nào, tóm lại mạng không còn thì giữ lại tài sản cũng không ích gì.

Hần khỏ sở theo sau Cố Uyên vào phủ, đâu đâu cũng đều là cảnh tượng đỉnh bạc trắng bóng vẩy tay đi xa.

Đột nhiên xa xa có người mạnh mẽ xông về phía hắn, còn chưa tới gần đã bị Lận Ảnh đập một cước bay ra ngoài.

Nhưng người kia dù đã ngã chổng vó trên mặt đất vẫn không sợ hãi kêu lên: “Không xong rồi đại nhân! Đã tìm được thi thể Lục Oanh! Ở bên bờ sông, nơi đó còn...còn...còn có...”

“Còn có cái gì! Tìm được thì thôi, kêu loạn cái gì! Chuyện này ta sẽ xử lý sau, không thấy hiện tại ta đang chiêu đãi khách quý sao!”, Trần Hữu Vi thấy rõ người đến thiếu chút nữa nhảy dựng lên, lập tức cao giọng quát, chỉ hi vọng tên ngu xuẩn này biết điều mà lui ra.

Nhưng người kia hiển nhiên vẫn mắt hờn mắt vía, căn bản không nghe rõ hắn nói gì, trong nháy mắt đã lăn một vòng đến bên cạnh hắn, gắt gao kéo lấy ống quần hắn, toàn thân run rẩy như cái sàng: “Đại...đại...đại nhân, mau phái người đi xem một chút đi! Chỗ đó rất nhiều thi...thi thể! Trừ Lục Oanh, còn...còn có bảy tám cái nữa, cảm giác như đã chết vài ngày!”

Thấy người này có quen biết Trần Hữu Vi, lần này Lận Ảnh không đá hắn nữa, nghe xong lời hắn nói lại nhíu nhíu mày.

Trần Hữu Vi hiển nhiên cũng bị lời hắn nói làm cho hoảng sợ, gương mặt béo lập tức trắng bệch, sợ hãi nói: “Bảy tám thi thể? Làm sao sẽ nhiều như vậy?”

Người kia lấp bắp nói: “Mấy cái thi thể này trước mắt là tự dạt vào bờ, còn có tới sáu...sáu...sáu thi thể mới xuất hiện. Đã...đã có không ít người đến nhận xác, có vài cái không nhận ra trước để qua một bên loạn chôn cất, còn...cũng còn vài thi thể thiếu y phục giống...giống như mấy cô nương mất...mất tích lúc trước.” Lận Ảnh nghe vậy sững sờ, đến cạnh Cố Uyên, thấp giọng nói: “Lão gia, đêm qua chúng ta theo dõi tựa hồ cũng đến chỗ bờ sông...”

Cố Uyên thoáng rũ mi, nhìn Trần Hữu Vi nói: “Trần đại nhân, tra cho tốt.”

Lúc này Trần Hữu Vi đã bị hù dọa kinh hãi sắp sụp đổ, ngữ điệu lạnh băng này đột nhiên vang lên khiến dây thần kinh đang căng ra của hắn triệt để rạn nứt, chân mềm nhũn ngã ngổ trên mặt đất, trong miệng vô thức lầm bầm: “Tra...hạ quan nhất định sẽ...tra thật tốt...”

Bộ dáng hờn bay phách lạc thật mất mặt, còn đâu chút bộ dáng mệnh quan triều đình.

Cố Uyên khinh bỉ nhìn thoáng qua, không muốn dừng lại nhiều chỉ phân phó Lận Ảnh: “Lận Ảnh, người trông coi hắn cẩn thận.”

Lận Ảnh hiểu rõ, gật đầu đáp ứng, duỗi tay lôi Trần Hữu Vi ra ngoài.

Trần phủ chiếm một mảnh đất lớn, vừa nhìn chỉ sợ không thua gì Nhiếp Chính Vương phủ. Đoàn người đi tương đối lâu mới tới biệt viện, sau khi Ngọc Phi Giác được nâng vào, đại phu cũng nối đuôi theo tới, không lâu sau đã có vài nha hoàn bụng chậu máu đi ra.

Tô Thanh thấy tình hình này có chút giật mình, nhin không được dò hỏi: “Thương thế hấn thế nào?”

Đại phu đáp: “Thương thế rất nặng nhưng vị công tử này không có gì đáng ngại.”

Tô Thanh nhíu mày: “Vừa nói nặng lại nói không nghiêm trọng, vậy rốt cuộc có nặng lắm không?”

Đại phu nhìn nàng một cái, cảm khái nói: “Nếu người bình thường mà bị thương như thế sớm đã chết ba bốn lần rồi. Nhưng vị công tử này tâm trí lại rất kiên định, bị thương nặng như vậy mà vẫn có thể sống đến bây giờ, cũng đủ giải thích rõ, hấn đơn giản không chết được.”

Tô Thanh im lặng.

Hoa Hồ Điệp này xét từ phương diện nào đó, thật đúng là không phải người bình thường.

Tiến đại phu ra cửa, nàng đến bên giường nhìn nam tử sắc mặt trắng bệch này, nhin không được trêu chọc: “Ngọc công tử, khi đó ngươi không lo đi trị liệu miệng vết thương, sống chết muốn chạy về gấp chính là vì muốn thời điểm chúng ta đi Hoài Châu nửa đường ngăn lại?”

Dung nhan nửa mặt dưới của Ngọc Phi Giác dữ tợn chói mắt, khóe môi cong lên, cả khuôn mặt càng thêm đáng sợ kinh người. Thanh âm phá lệ đơn bạc nói câu “Không sai.”, xem bộ dáng cười như không cười của Tô Thanh: “Nếu là cảnh cũng không đến phiên các ngươi, chi bằng lúc đó chết trong tay những sát thủ kia.”

Dứt lời, hấn bỗng nhiên ho sặc sụa.

Trong lòng giật mình, Tô Thanh cuống quýt tiến lên vỗ nhẹ hai cái vào sống lưng giúp hấn thuận khí, thần sắc trong mắt hơi do dự, cuối cùng mở miệng nói: “Vì một nữ nhân, đáng giá không!”

Thân thể Ngọc Phi Giác chân động, đột nhiên ho khan như nổ cả cỗ họng. Hấn ngẩng đầu nhìn Tô Thanh, trong mắt như có ngàn vạn gió lốc cuồng xoáy.

Giơ tay lên nắm chặt cánh tay nàng, dung nhan tái nhợt vì khấn trương mà có chút vặn vẹo, cắn răng nói từng chữ: “Có một số việc, ngươi vĩnh viễn sẽ không hiểu.”

Tô Thanh nhìn thần sắc dữ tợn của hắn chẳng hiểu sao tràn ra tâm tình thương cảm. Lực đạo trên cánh tay mạnh hơn một chút, mơ hồ nghe tiếng xương cốt, bị đau làm nàng nhin không được khó chịu hừ một tiếng.

Đúng lúc này có một bóng dáng lướt qua trước mắt nàng, trong lòng nhảy dựng, nghĩ lại, vô thức thốt lên: “Tuân Nguyệt Lô, dừng tay!”

Nhưng mà, vẫn muộn một bước.

Lực đạo của Tuân Nguyệt Lô bỗng nhiên thu liễm, một chương cũng đã vỗ vào vai Ngọc Phi Giác, làm cả người hắn đập vào vách tường phía sau. Miệng vết thương vừa mới băng bó lại rỉ máu, khuôn mặt trắng bệch nháy mắt lại chảy ra một tầng mồ hôi lạnh, môi tái nhợt đến cực điểm.

“Xin lỗi.” Đôi mắt linh hoạt kì ảo của Tuân Nguyệt Lô khẽ nhoáng một cái, trên mặt lại không tỏ ra áy náy chút nào.

Tô Thanh không thể không sai người mời đại phu trở lại.

Ánh mắt Ngọc Phi Giác qua lại giữa hai người rất lâu, khóe miệng còn có vết máu, cuối cùng ngọt ngào nở nụ cười: “Nữ nhân, ta cũng biết lai lịch ngươi không đơn giản. Lúc trước trăm phương ngàn kế ở lại bên cạnh Cố Uyên cũng coi như xong, cái tiêu bạch kiếm này lại ở đâu ra?”

Thân phận thành chủ Cô Xạ Thành thế nào cũng không thể dùng “Tiêu bạch kiếm” để hình dung, nhưng Tuân Nguyệt Lô bị nhục nhã như vậy ngoại trừ nhúu mày cũng không có bất kì phản ứng gì khác.

“Hắn chính là người ngươi muốn tìm.” Tô Thanh bắt đầu dĩ thử dài một hơi, thấy đáy mắt Ngọc Phi Giác chấn động, vươn tay muốn chống thân thể ngồi dậy, nàng nhin nhật liếc hắn một cái, nói: “Bất quá, Tuân Nguyệt Lô cũng không hay nói chuyện. Hơn nữa, chuyện ngươi muốn biết hắn cũng không rõ ràng lắm. Hiện tại việc trọng yếu nhất là ngươi phải dưỡng thương cho tốt, những chuyện khác đợi đến Cô Xạ Thành rồi nói.”

Nói xong, cũng mặc kệ Ngọc Phi Giác có hiểu hay không, liền kéo Tuân Nguyệt Lô ra ngoài.

Một đường kéo hoa thủy tiên ra đến sân nhỏ, đến hành lang mới dừng chân, nhúu mày giận dữ nói: “Tuân Nguyệt Lô! Ngươi có biết vừa rồi ngươi thiếu chút nữa đánh chết hắn rồi không!”

Tuân Nguyệt Lô hết sức thẳng thắn đáp: “Biết rõ.”

Tô Thanh nhúu mày: “Ngươi còn như vậy, ta thấy hay là cho ngươi nhanh chóng về Cô Xạ Thành đi.”

Ánh mắt Tuân Nguyệt Lâu nhìn vào vết đỏ trên cổ tay nàng, nói: “Vừa rồi hẳn thiếu chút nữa làm ngươi bị thương.”

Giọng nói rõ ràng không gọn sóng, lọt vào tai, không biết sao lại có cảm giác ủy khuất.

Tô Thanh hít một hơi, nghiêm túc nhìn chăm chăm vào mắt hắn, nói: “Tuân Nguyệt Lâu, ở đây không phải Cô Xạ Thành, ngươi không nên nghĩ gì làm đó, hiểu không?”

Tuân Nguyệt Lâu nhìn nàng, không nói lời nào.

Tô Thanh cũng im lặng.

Kì thực nàng luôn rất rõ, mình nói mấy chuyện đối nhân xử thế này, nam nhân bên cạnh chưa bao giờ từng suy nghĩ, cũng không có ý tứ muốn hiểu.

Từ lần đầu tiên gặp Tuân Nguyệt Lâu, rất nhiều chuyện đã định, hai người bọn họ khác nhau một trời một vực.

Từ nhỏ nàng đã sinh hoạt ở phố phường, đã quen với việc xây dựng và bảo vệ mối quan hệ với mọi người, từng hành động phải luôn châm chước cân nhắc trước để tránh sai lầm. Nàng muốn vật mình sở hữu đều dựa vào chính mình cố gắng giành lấy, người nàng muốn bảo vệ cũng chỉ có thể dùng phương thức của chính mình dè dặt thay hẳn an bài tốt đường lui. Bởi vì nàng biết rõ rất nhiều chuyện chỉ dựa vào sức của mình thì không đủ.

Mà hắn là thiếu chủ Cô Xạ Thành, từ nhỏ sống trong phần đông thủ hạ trung thành và tận tâm lớn lên. Hắn có thể không nhiệm trần thế, không tranh quyền thế, có thể làm tất cả những gì hắn muốn mà không cần để ý đến suy nghĩ của người khác. Đơn giản là vì, cho tới bây giờ hắn chưa từng trải qua cuộc sống phiêu bạt không nơi nương tựa, chưa cảm thụ qua cái cảm giác hốt hoảng mờ mịt, tay chân luống cuống, cũng chung quy không thể nào lĩnh hội.

Tuân Nguyệt Lâu không hiểu được suy nghĩ trong lòng nàng, cũng không hiểu được nàng muốn gì, mà nàng cũng vĩnh viễn không được như hắn làm bất cứ chuyện gì cũng đều tùy tính, chỉ nghĩ cho bản thân.

Trong lòng đóa thủy tiên thanh cao này, có lẽ vật hắn sở hữu chỉ phân ra hai loại - hẳn muốn và hẳn không muốn.

Nhưng trong lòng Tô Thanh nàng, chuyện cần suy tính là những chuyện trần thế hỗn loạn phức tạp mà mỗi người phạm tục nhất định phải trải qua.

Nói cho cùng, bản chất của nàng là người phạm.

Tô Thanh khẽ rũ mi, tâm tình có chút mệt mỏi khẽ thở dài một hơi: “Mà thôi, lần này ngươi thu tay còn kịp thời, tạm thời bỏ qua. Bất quá bây giờ nhất định phải

lập ra một quy định, về sau trừ phi ta gọi tên ngươi, nếu không tuyệt đối không cho ngươi tùy tiện ra tay, rõ chưa?”

Khóe miệng Tuân Nguyệt Lâu ngoéo một cái: “Tốt.”

Thần sắc hần như vậy làm Tô Thanh nhin không được vượt huyết thái dương.

Vừa rồi coi như là trong cái rủi có cái may, nếu Ngọc Phi Giác thật vất vả mới từ quý môn quan trở về, lại bởi vì vô tình nhéo tay nàng mà bị hoa thủy tiên một chương đập chết, sổ sách này còn không biết tính trên đầu ai...

Gió khẽ phát qua, nàng vừa ngẩng đầu đúng lúc thấy Bộ Tiện Âm từ trong vườn hoa đi ra, sau lưng có một bóng dáng quen thuộc đi theo, trong lòng kinh ngạc.

Vừa rồi không thấy A Mạc trong phòng Ngọc Phi Giác, nàng còn đang suy nghĩ không biết hần đi đâu, không ngờ sau khi xuống xe ngựa hần dĩ nhiên đi theo Bộ Tiện Âm? Nhìn hai người này ở chung còn rất hòa hợp.

Xa xa Bộ Tiện Âm cũng nhìn thấy hai người đứng trên hành lang, hần đột nhiên dừng chân xoay người đi về phía bọn họ, khẽ mỉm cười mở miệng: “Hiện tại cần ra cửa một chuyến, các ngươi có muốn đi xem cùng không?”

Tô Thanh không hiểu ra sao: “Xem cái gì?”

Khóe môi Bộ Tiện Âm khẽ giương cao lộ ra một nụ cười âm áp: “Thứ rất thú vị.”

Dứt lời, A Mạc ở bên cạnh đột nhiên ngẩng đầu nhìn nàng một cái.

Nhìn ra thần sắc lay động trong con ngươi hần, trong lòng Tô Thanh rùng mình - chưa nói đến bây giờ chuẩn bị đến chỗ nào, dù sao tuyệt đối không phải chuyện tốt gì như Bộ Tiện Âm đã nói.

Nàng nhìn bộ dáng Bộ Tiện Âm, khó tránh khỏi có chút cảnh giác.

Bộ Tiện Âm bị bộ dáng cảnh giác của nàng chọc cho buồn cười, quay đầu nhìn Tô Mạc, hiểu rõ nói: “Các ngươi biết nhau”. Dừng một chút, lại nở nụ cười ý vị thâm trường nói: “Đêm qua Thục cô nương về phòng sớm, chẳng lẽ không có hứng thú muốn biết ta cùng Lận Ảnh theo dõi tìm hiểu đến cùng gặp được chuyện gì sao?”

Hần nói như thế làm Tô Thanh có chút ngửa tâm, do dự một lát vẫn không thẳng nỗi lòng hiếu kì, nói: “Hay là đi xem một chút đi.”

Chương 37

Không Đàn Cầm



Bờ sông đó ở quận Đồ Châu từng được dân chúng coi là nơi thánh khiết mà kiêu ngạo nhưng từ sau khi có lũ lụt, nơi đó bị cho là nguồn gốc khiến dân chúng lâm than. Hiện tại mặc dù đã dần dần dẹp loạn, đường hai bên bờ sông cũng chỉ còn lại một mảnh hoang vu, bùn đất khô khốc, cỏ cây hiu quạnh, cực kì tịch mịch.

So với cảnh tượng phồn thịnh trước kia, nơi này đã lâu không có ai hỏi tới. Nhưng hôm nay lại có rất nhiều người nối đuôi nhau không dứt đến đây, trên tay mỗi người đều cầm các loại công cụ hình dạng kì quái, không ai là không dùng một tấm vải che kín mặt mình nhưng cũng không che được thần sắc bất an, sợ hãi.

Xa xa Tô Thanh thấy Cố Uyên đứng ở bờ sông. Gió man mát thổi tà áo tung bay, một ít tóc đen tản ra, tạo nên một loại phong thái yểu điệu không nói nên lời.

Nàng thật vất vả vượt qua bãi bùn đến được bờ sông, vừa quay đầu lại nhìn đã thấy Tuân Nguyệt Lâu thủy chung mây trôi nước chảy đứng sau lưng mình không xa.

Cùng nhau đi tới, lúc này đôi giày của nàng đã dính đầy bùn lầy, vạt áo Bộ Tiện Âm cũng không tránh khỏi bị bẩn, lại nhìn bạch y không nhiễm trần thế Tuân Nguyệt Lâu, nàng nhin không được lộ vẻ tán thưởng.

Dù nói thế nào, hoa thủy tiên có thể đứng đầu một thành, trình độ giữ mình sạch sẽ đúng là nhất đẳng, nói là thiên hạ đệ nhất cũng không quá chút nào.

Tô Thanh dè dặt vòng qua cái hố trên mặt đất đi đến, Cố Uyên ngẩng đầu thấy nàng, tiện tay đưa cho nàng một cái khăn. Nàng thuận tay nhận lấy nhưng không rõ dụng ý hẳn.

Nàng nghi hoặc ngẩng đầu nhìn lại, đến khi thấy rõ một đồng đồ vật bị mọi người vây quanh cách đó không xa, sắc mặt lập tức trắng bệch, trong nháy mắt có loại cảm giác trước ngực cuộn cuộn, đột nhiên xoay người lại “ọ” một tiếng nôn ra.

Lúc cầm khăn lau khóe miệng, trong lòng Tô Thanh vẫn còn sợ hãi, âm thầm liếc qua Cố Uyên, người này... thật đúng là tri kỷ quá xá!

Thời điểm này không ai có tâm tư nhiều để ý nàng, tất cả tâm tư đều tập trung vào mấy người đang bận rộn ở bờ sông.

Quan sai chịu trách nhiệm vớt xác cẩn thận tìm kiếm một hồi, không lâu sau lại mò được một vật nặng dưới sông. Dùng hết khí lực kéo lên bờ, một chút cũng không muốn tiếp xúc nhiều, ném sang bên cạnh.

Nhóm người nhìn lại, như củ khoai lang nóng phỏng tay, lấy tốc độ nhanh nhất ném sang hướng đông thi thể chòng chát, “xuy” một tiếng, khước miệng tràn ra một chút nước.

Sắc mặt những người khác lại thêm khó coi vài phần.

Lận Ảnh trầm giọng hỏi: “Đây là thi thể thứ mấy?”

Khám nghiệm tử thi đang luôn chân luôn tay bên cạnh, nghe vậy lấy trong ngực ra một cuốn sổ ghi chép. Liếc nhìn thi thể mới được vớt lên, lại gạch thêm một nét, đáp: “Bẩm công tử, đây là thi thể thứ tám.”

Trần Hữu Vi đứng xa xa nhìn qua, mặt mũi bi thảm nhưng lại nơm nớp lo sợ không dám tiến lên. Mỗi khi thi thể được vớt lên, thân thể hắn lại run rẩy một cái, thịt béo trên người cũng run theo, nhìn qua có cảm giác hắn run rất có tiết tấu.

Lúc này nội tâm hắn cơ hồ hoàn toàn sụp đổ.

Chưa nói đến ở địa phận hắn quản vô có xuất hiện nhiều tử thi như thế, chỉ nói ở Đồ Châu nhiều thi thể như thế hắn không thể thoát khỏi liên quan.

Mặc dù thân thể thể thảm không chịu nổi nhưng lờ mờ thấy rõ quần áo mỹ lệ, mấy người quen nhìn đến, không khó đoán ra là mấy cô nương của Vạn Phương Lâu mất tích cách đây không lâu. Lúc đầu những cô nương kia đã mắc bệnh, hắn vì tiết kiệm tiền, lệnh cho tú bà an bài các nàng ra ngoài tìm một chỗ tự sinh tự diệt, ai ngờ nhốt vào viện hoang một ngày quay lại xem thì đã không thấy bóng dáng. Vì thế, hắn còn đặc biệt phái người đi tìm vài ngày.

Những nữ nhân này mặc dù đáng giá nhưng đã chết thì thôi, hắn cũng không cảm thấy bao nhiêu đau lòng. Chỉ là phương thức xuất hiện của những thi thể này quá mức quý dị đến mức làm người ta rợn tóc gáy. Nhưng trọng yếu nhất là, nếu bình thường phát hiện cũng coi như xong, hắn tùy tiện an bài vài người đem những thi thể này chôn ngay tại chỗ cũng đủ để thần không biết quỷ không hay lừa gạt, không biết làm thế nào, nhưng dưới mí mắt Cố Uyên căn bản không thể động được nửa ngón tay.

Tròng mắt đảo đảo, Trần Hữu Vi này làm quan nhiều năm đã rất lâu không dùng đến đầu óc, nhanh chóng suy nghĩ vận dụng đầu óc muốn nghĩ cách triệt để phủi sạch quan hệ.

Lận Ảnh cau mày đi đến cạnh Cố Uyên nói: “Lão gia, tối qua chúng ta gặp được khoảng 20 quái thi nhưng bây giờ chỉ xuất hiện tám cỗ thi thể. Chỗ này cũng đã mò rất lâu rồi chỉ sợ có mò nữa cũng không ra được, tính như vậy, phải còn khoảng 10 thi thể chẳng biết đi đâu, người xem hôm nay chúng ta...”

Cố Uyên lạnh lùng nói: “Chờ một chút.” Những thi thể này ngâm trong nước đã lâu nên có chút sưng phù, chỉ nhìn vào bề ngoài thì không nhìn ra chút hình dáng đặc thù nào, chỉ có dựa vào quần áo để nhận biết. Trong đó có vài nam nhân mặc quần áo vải thô, mấy cái khác mang mạng che mặt và ống tay áo uyển chuyển không thể nghi ngờ là nữ tử trẻ tuổi, chỉ là lúc này lại yếu ớt rũ xuống, mỗi chỗ đều giống như bị người ta cưỡng chế nhào vụn tạo nên một tư thế vụn vẹo kì dị xếp thành một đoàn dây dưa lẫn nhau lộ ra vẻ cổ quái sợ hãi không nói nên lời.

Tô Thanh thật vất vả mới ổn định lại tinh thần, cũng không dám liếc nhìn đồng xác chết chông chát kia một cái. Lúc này nghe đối thoại của hai người, thoáng sững sờ, hỏi: “Chẳng lẽ tối qua các người gặp những vật này?”

Lúc nói chuyện nàng thoáng xê dịch thân thể, không ngờ lại giẫm lên hòn đá. Tâm thần đang có chút không tập trung, dưới chân đột nhiên nhoáng một cái, bị Cố Uyên nhanh tay kéo lại, thuận thế ngã sang bên cạnh, cơ hồ dán lên người hắn.

Bộ Tiện Âm trừng mắt, làm như không thấy nhìn ra xa, xem một mảnh sông nước yên tĩnh, nói: “Hôm qua ta cùng Lận Ảnh một đường theo đuôi những thứ đó đến bờ sông thì thấy bọn họ cùng những thi thể từ các địa phương khác tụ hợp thành một chỗ, sau đó...”

Tô Thanh thăm nuốt một ngụm nước miếng, vô thức thuận theo hắn hỏi: “Sau đó xảy ra chuyện gì?”

Bộ Tiện Âm nhướng mày nhìn nàng một cái, cười nói: “Sau đó, chúng ta nghe được tiếng đàn, một tiếng đàn rất êm tai.”

Tô Thanh vô thức tưởng tượng tình hình lúc đó - đêm khuya yên tĩnh, chuyện ma quỷ tràn lan, ở nơi hoang vu dã ngoại đó truyền tới tiếng đàn âm u không rõ lý do. Vừa nghĩ như thế, liền nhin không được toàn thân nổi da gà.

Lúc vô tình ngẩng đầu đã thấy Tuân Nguyệt Lâu chẳng biết từ khi nào cũng đang tập trung lắng nghe, đôi mắt không linh hoạt kì ảo như ngày thường mà có chút kinh ngạc rất khó phát hiện, điểm này làm nàng khó tránh khỏi hơi ngạc nhiên.

Lận Ảnh tựa như nhớ đến chuyện gì không tốt, sắc mặt đột nhiên có chút khó coi, nhíu chặt lông mày, nói: “Khi đó, những thứ kia đột nhiên nổ tung cũng bởi vì nghe tiếng đàn, đáng lẽ khi đó chúng ta phải ở lại điều tra kĩ hơn, lại vô duyên vô cớ lui về, manh mối thật vất vả mới có cũng cứ thế mà đứt đoạn.”

“Ồ lại? Khi đó người đánh đàn đã phát hiện ra nhóm chúng ta, người chuẩn bị ở lại làm mục tiêu sống cho những thứ kia tấn công sao?”. Bộ Tiện Âm ung dung liếc Lận Ảnh một cái, thuận thế dùng quạt xếp trong tay không nặng không nhẹ gõ đầu hắn một cái, nói: “Khi đó chúng ta ở ngoài sáng mà địch ở trong tối, nếu như không rút lui, không ai biết sẽ phát sinh chuyện gì. Những thi thể trước mắt này không phải là minh chứng tốt nhất sao? Hết sức hiển nhiên, chủ nhân của tiếng đàn chẳng qua dùng những thứ đó làm thí nghiệm, mà đồng thi thể này chính là thất bại phẩm sau thí nghiệm.”

Khóe miệng Lận Ảnh giật giật, càng không cam lòng, nói: “Làm sao người biết chúng ta không giải quyết được bọn họ.”

Bộ Tiện Âm ngoái đầu nhìn hắn, khóe môi cong lên cười như không cười: “Người nói đi?”

Con mắt Lận Ảnh trầm xuống, hiển nhiên trong lòng giãy dụa thật lâu, giận mà không dám nói trừng mắt liếc hắn một cái, cuối cùng cũng im lặng không lên tiếng.

Tô Thanh nhìn hai người, có chút hiểu được chuyện xảy ra tới qua. Đúng là khiến người ta không nghĩ tới, sau lưng mấy chuyện quỷ dị này còn có người thao túng. Nghe được tin tức kinh ngạc như vậy, nàng nhin không được quay đầu nhìn về phía Tuân Nguyệt Lâu, ấn đường khẽ nhăn - xem ra phản ứng vừa rồi của đóa hoa thủy tiên này tựa hồ biết chút chuyện mà bọn họ không biết.

Đang nghĩ trong lòng, đỉnh đầu truyền đến thanh âm của Cố Uyên: “Đối với chuyện này, Tuân thiếu chủ có ý kiến gì không?”

Trong lòng Tô Thanh giật mình, biết là phản ứng vừa rồi của Tuân Nguyệt Lâu cuối cùng cũng không thoát khỏi ánh mắt của nam nhân này.

Ánh mắt Tuân Nguyệt Lâu ung dung nhìn qua đồng xác chết làm người ta nôn mửa kia, thần sắc thậm chí còn không chút lay động, ấn đường khẽ nhăn, nói: “Chưa thấy qua nhưng có chút quen thuộc.”

Chưa thấy qua đương nhiên là nói tình hình trước mắt, còn có chút quen thuộc là ý gì? Tô Thanh hơi khó hiểu.

Nhưng Cố Uyên lại gạt đầu, nói: “Bách Điều Môn?”

Tuân Nguyệt Lâu quay lại nhìn hắn một cái, đáp: “Đúng.”

Khóe môi Cố Uyên khẽ cong, cười lạnh: “Quả nhiên.”

Tô Thanh nghe hai người đánh bí hiểm, quay đầu nhìn một vòng. Chỉ thấy Bộ Tiện Âm vẻ mặt hiểu rõ, Lận Ảnh cũng mê mang giống nàng, còn ánh mắt Tô Mạc từ đầu đến cuối chưa từng rời khỏi Bộ Tiện Âm, chỉ sợ nãy giờ bọn họ nói chuyện hắn cũng không nghe lọt vài câu.

Tô Thanh càng cảm thấy hiếu kì, trong lòng ngứa ngáy khó nhịn, vừa há miệng định hỏi rõ ràng lại nghe người khám nghiệm tử thi hét to một tiếng, ngữ điệu bén nhọn sợ hãi như gặp quỷ: “Làm sao mấy đoạn xương máu chột đều là dùng tơ nối lại!”

Chương 38

Thổ Lộ



Mọi người lập tức bị tiếng hét kinh hãi này hấp dẫn sự chú ý, vây quanh nhìn vào, quả nhiên thấy nửa đoạn xương bị người khám nghiệm tử thi xách trong tay có xâu một sợi tơ sáng màu quý dị.

Nó giống như tơ lại không phải tơ, nếu không phải xé một tầng thịt, tách rời tứ chi ra, rất khó bị phát giác.

Tô Thanh nhìn không được kính nể nhìn người khám nghiệm tử thi có tướng mạo tầm thường kia. Nên biết, khám nghiệm tử thi mà có thể quyết tâm cẩn thận phân tích thấu triệt thì thể thì không phải ai cũng có thể làm được. Tán thưởng thì tán thưởng nhưng nhìn những thứ trước mắt này làm cảm giác buồn nôn lúc trước nàng dần xuống, vào lúc này lại bốc lên.

Liễu Phương Hoa trước đó đi thăm dò bờ sông, lúc này lại đây nhìn thoáng qua, tiện tay rút kiếm nhẹ nhàng chém đứt dây tơ nhỏ kia. Tứ chi thì thể thẳng tắp rơi xuống, nếu không có một lớp da thịt treo lại chỉ sợ trong chốc lát đã đứt thành hai đoạn.

Nàng khẽ cau mày, trên mặt có chút đồng tình, mím môi nói với Cố Uyên: “Đến đây kết thúc đi.”

Vì sao không tiếp tục tra xét? Tô Thanh không hiểu tại sao LPH lại nghĩ vậy, nhưng vừa quay đầu lại đã thấy thần sắc Cố Uyên so với bình thường còn lạnh hơn nên cũng không mở miệng hỏi cái gì.

Một ngày điều tra này cứ kết thúc một cách rối loạn không thể tưởng tượng nổi như vậy.

Sau khi trở về Trần phủ, Cố Uyên quay người đến phòng Đàm cô. Mọi người chờ suốt cả buổi trưa, không ai biết họ bàn luận những chuyện gì. Lúc Cố Uyên ra khỏi phòng, ấn đường nhăn lại càng thêm vài phần trầm ngâm.

Một đường đi theo, mọi người không lên tiếng, rất sợ không cẩn thận đụng vào nghịch lân.

Cố Uyên đi được vài bước, đột nhiên dừng lại, hỏi: “Thực cô nương ở phòng phụ cận?”

Thị vệ nghe vậy sững sờ một chút mới phản ứng là muốn tìm vị cô nương đi theo vào phủ, cung kính đáp: “Trần đại nhân an bài nữ quyến ở tây sương viện, vị cô nương kia ở Thanh Hương viện cách đây không xa.”

Dứt lời, mấy người đi trước dẫn đường biết điều đổi hướng đi qua cái cổng vòm bên kia. Cách đó không xa, ba chữ “Thanh Hương viện” rõ ràng rơi vào mắt. Cố Uyên cho những người khác lui về, một mình đi vào đã nhìn thấy một bóng dáng thanh lệ trong nội viện.

Lúc Tô Thanh về phòng nhìn thấy cây bích đào, nổi hứng nghĩ bữa tối sẽ nấu canh hoa đào. Lúc này muốn tìm nha hoàn lấy một giỏ, dưới chân giẫm phải một hòn đá, thân thể lung la lung lay vịn vào cành đào.

Lúc từ bờ sông trở về nàng đã tắm rửa thay quần áo. Tà áo màu hồng theo gió tung bay, nổi bật gương mặt mộc không trang điểm, dung nhan xinh đẹp không nói nên lời. Phía sau là nửa khu rừng đào hoa rụng lất phất hòa hợp với trời xanh mây trắng xa xa trong không trung.

Mặt mày Cố Uyên vốn đang nhăn tít, vừa thấy bóng dáng như vậy, không hiểu sao giãn ra vài phần.

Tô Thanh phảng phất phát hiện có người đang nhìn mình, vô thức quay đầu lại nhìn, vừa xoay người dưới chân đạp vào khoảng không, hai tay quơ quơ, trong nháy mắt chỉ còn tiếng gió bên tai, nhoáng một cái đã rơi vào lồng ngực rộng lớn của nam nhân.

Nàng ngẩng đầu nhìn dung nhan đẹp mắt gần trong gang tấc kia, thần sắc khẽ cứng lại.

Tô Thanh đang muốn thoát ra đã thấy Cố Uyên rũ mi xuống, một tay ôm eo nhỏ nhắn của nàng, một tay nhắc lên bẻ một cành đào bỏ vào rổ.

Tô Thanh nhìn động tác của hắn có chút ngây ngốc, lại thấy bộ dáng Cố Uyên hình như rất hào hứng, nhẹ nhàng đặt nàng trên mặt đất sau đó cẩn thận tỉ mỉ hái hoa đào.

Bởi vì dáng người thon dài, vừa rồi nàng hái có vẻ cố sức nhưng hắn giơ tay nhắc chân lại rất nhẹ nhàng hời hợt.

Ánh mặt trời chiếu lên bóng dáng thon dài của hắn, mỗi đường cong hiện ra dị thường rõ ràng có cảm giác thâm trầm mê hoặc. Hắn hái vài cành bỏ vào giỏ trúc, rũ mắt nhìn, thấy nàng ngây ngốc đứng bên cạnh, khóe môi cong lên, hỏi: “Đủ?”

“Đủ, đủ.” Tô Thanh phục hồi tinh thần, cảm thấy hơi quần bách. Vụng trộm quan sát thần sắc Cố Uyên, thấy mặc dù giữa hai hàng lông mày vẫn còn chút thâm trầm nhưng so với lúc ở bờ sông đã thoáng hòa hoãn hơn rất nhiều. Nàng nhắc rổ

hoa đặt ở chóp mũi hít hà, cười nói: “Một giỏ hoa lớn như vậy đủ làm một nồi canh hoa đào to, vừa vặn gần đây vất vả, coi như bồi bổ cho mọi người.”

Vừa nói xong, trong tay trống không, giỏ trúc nháy mắt đã rơi vào tay Cố Uyên, ấn đường hấn nhăn lại.

Tô Thanh không hiểu mình đã nói sai cái gì, vẻ mặt sợ hãi nghĩ lại mấy lần, vẫn không nghĩ ra được gì, cuối cùng chỉ có thể phỏng đoán, thăm dò hỏi: “Có phải lão gia không thích uống canh hoa đào hay không?”

Cố Uyên nói: “Thích.”

Tô Thanh quẫn, nói: “Vậy là lão gia không thích cái giỏ này?”

Cố Uyên cúi đầu nhìn nàng, nói: “Không có.”

Tô Thanh trầm mặc. Vậy tại sao lại bày ra vẻ mặt khó chịu rồi đoạt lấy cái giỏ của nàng!

Cố Uyên đột nhiên duỗi tay, từ trong giỏ trúc lấy ra hai cành đào, còn lại đều đổ xuống đất. Xong mới đưa nàng hai cành đào, thản nhiên nói: “Này đủ nấu một chén.”

Vẻ mặt Tô Thanh mờ mịt đưa tay nhận lấy: “Còn những người khác...”

Cố Uyên nói: “Nấu một chén là đủ rồi.” Tô Thanh: “...”

Đột nhiên nàng cảm thấy mình giống như hiểu ra được điều gì.

Nhìn chằm chằm Cố Uyên không chớp mắt, thần sắc trong mắt nàng dần dần trở nên tế nhị. Đây là ghen? Hay là nói... tham muốn giữ lấy?

Mặc dù cố nhịn nhưng môi nàng vẫn không nhịn được cong lên, cuối cùng không nhịn được nữa cười một tiếng.

Thật không nghĩ tới, Nhiếp Chính Vương lại có một mặt như vậy!

Sắc mặt Cố Uyên cũng không có bao nhiêu thay đổi, nhàn nhạt nhìn nàng, trong mắt không có chút rung động nào.

Nếu là bình thường có người giễu cợt hấn như vậy đã sớm bị lôi ra đánh chết, huống chi lúc này tâm tình hấn không vui sướng chút nào. Nhưng không hiểu vì sao, giờ phút này, hấn lại không thấy tức giận chút nào mà lại thấy bình thản yên tĩnh.

Cho đến khi nàng cưỡng chế ngưng cười, hấn mới chậm chạp mở miệng hỏi: “Đã nghe chưa?”

Trong ngữ điệu có chút nhẹ nhàng uy hiếp.

Tinh thần Tô Thanh chấn động, lập tức không dám thất lễ, nở nụ cười duyên: “Biết rõ! Ta chỉ chuẩn bị đồ ăn cho một mình lão gia, tuyệt đối sẽ không tiện nghi những người khác.”

Nhoẽn miệng cười như thế tựa như ngàn vạn đóa hoa.

Cố Uyên duỗi tay cầm một cánh hoa chẳng biết lúc nào rơi trên lọn tóc nàng, nói: “Ta không quan tâm những chuyện trước kia của ngươi, hiện tại chỉ cần nhớ kỹ, nụ cười như vậy sau này cũng chỉ để một mình ta nhìn.” Lúc Tô Thanh đang còn sững sốt, hần chậm rãi rũ mắt nhìn thẳng vào mắt nàng, khóe môi khẽ nhếch: “A Thanh, ngươi phải nhớ lời tôi qua ngươi đã nói. Vĩnh viễn, đừng để ta thất vọng.”

Nói xong câu cuối cùng ngữ điệu của hần đã cực kì nhu hòa, từ khi Tô Thanh quen biết hần tới giờ, lần đầu tiên thấy hần dùng ngữ điệu nhẹ nhàng nhu hòa như vậy.

Không có trong trẻo lạnh lùng, không có cao ngạo, mà là một loại nhu hòa tuy bình thản nhưng không hiểu sao khiến người khác cảm thấy mềm mại tận xương. Nhẹ nhàng rơi vào tai, từ từ truyền đến trái tim, cuối cùng như một ao nước mở ra, dung hợp vào mỗi một nhịp thở, nhất thời khó có thể hoàn hồn.

Có một loại cảm giác không biết nên hình dung thế nào, tóm lại có chút cảm giác mình không rõ làm nàng đang lúc ngây người, trong lòng lại mơ hồ có chút đau đốn.

Nàng cũng không rõ ràng ý nghĩ khi đó của mình, có một âm thanh thoảng qua trong đầu, liền không kịp suy tư đã hỏi ra: “Vì sao là ta?”

Dứt lời, Cố Uyên trầm mặc một lát, Tô Thanh cũng phục hồi tinh thần, quả thật cảm thấy đầu óc mình có chút ngu xuẩn.

Vừa rồi nàng nói cái gì vậy a! Trong khung cảnh tốt đẹp này, không khí đoàn tụ sum vầy này, đến cùng là đầu óc bã đậu thế nào mới có thể hỏi một câu sát phong cảnh như thế? Trong lòng thầm mắng một câu, nàng cuống quýt muốn cứu vớt bầu không khí lúng túng. Nhưng lúc này, vốn nghĩ rằng Cố Uyên sẽ không mở miệng nói tiếp, lại đột nhiên cho ra một câu trả lời thuyết phục.

“Ta chọn nữ nhân, không cần lý do.”

Lời nói của hần quanh quẩn trong lòng, bình thản như vậy lại đủ để tim nàng đột nhiên ngưng đập, triệt để mông.

Không phải nói Nhiếp Chính Vương không gần nữ sắc sao? Nhiều lần nói bóng nói gió cũng coi như xong, lần này có thể coi là chính diện tỏ lộ không? Một khắc này, nàng cảm thấy tiền tài sáng ngời đang vẫy tay về phía nàng, nhưng mà lúc

trước rõ ràng mình trăm phương nghìn kế dụ dỗ hắn, thời điểm đến bước cuối cùng này, trong lòng lại có một loại tâm tình phá lệ cổ quái.

Nàng hơi ngẩng đầu nhìn Cố Uyên, trong lòng bỗng nhiên vừa động.

Từ sau khi Đàm cô đến, nam nhân này liền có nhiều chỗ kì lạ, không nói đến hắn vì sao lại như vậy, nhưng kịch bản bây giờ có phải có chút không phù hợp với thân phận của nàng không?

Nói cho cùng, bộ dạng bị trêu chọc của nàng hiện tại đến cùng là có bao nhiêu mất mặt! Rõ ràng nàng mới là dân chuyên nghiệp sao tự nhiên ở trước mặt nam nhân này lại lần lộn đầu đuôi?

Trong đầu Tô Thanh bỗng toát ra một ý niệm khác thường, vừa ngẩng đầu thấy đôi môi mỹ vị của Cố Uyên, nàng mãnh liệt nhào tới.

Không hề báo trước đánh thẳng vào, Cố Uyên liên tục lui lại mấy bước liền cứ thế bị đẩy ngã vào vườn hoa.

Hương hoa nồng nặc kèm theo hơi đất, mà lúc này, nữ nhân trên người kia phảng phất như nhấm nháp rượu ngon, dịu dàng mút lấy môi hắn, trong mắt ba phần quyến rũ bảy phần mỉa mai. Hơi thở mơn trớn khuôn mặt hắn, nói: “Lời này của lão gia thật làm người ta thích.”

Nàng cúi người, hít vào khóa chặt hô hấp của hắn.

Mang theo chút xâm chiếm cướp đoạt, Tô Thanh cảm thấy một loại khoái cảm chưa bao giờ trải nghiệm, dư quang thoáng nhìn Cố Uyên chậm rãi nắm lấy tay, trong lòng nàng có một chút vẫn chưa thỏa mãn sung sướng, mặc kệ mới vừa rồi vì sao phát triển thành tình huống quỷ dị như vậy, nói cho cùng, như bây giờ mới chính xác là gây họa!

Chương 39

Ý Loạn Tình Mê



Tô Thanh đường đường chính chính đề lên người Cố Uyên như vậy, răng môi triền miên nhấm nháp rất lâu, chăm chú nhìn hấn không chớp mắt, khước môi chậm rãi cong lên: “Lão gia, như bây giờ, là thích hay không thích?”

Trong mắt Cố Uyên có tia lửa chọt lóe nhưng không có động tác gì.

Bộ dáng hấn nhẫn nhục chịu đựng như thế khiến Tô Thanh vừa mới thanh tỉnh một chút lại tiếp tục động tác.

Nàng nhấc tay lên, nhẹ nhàng vòng qua cổ hấn, giở trò trên người hấn sờ loạn một phen. Thanh sắc ung dung, hơi thở kề sát da thịt hấn, nhẹ nhàng hôn lên chóp mũi anh tuấn của hấn. Cái lưỡi hơi hột liếm một cái như chuồn chuồn lướt nước.

Bị nàng trêu chọc, thân thể Cố Uyên đột nhiên khản trương, đưa tay kéo, nghiêng người đẩy nàng hung hăng ép dưới thân.

Xung quanh mùi thơm cỏ xanh mang theo hơi bùn đất, đột nhiên chấn động như vậy, Tô Thanh ngược mắt thoáng nhìn tà áo tán loạn của Cố Uyên. Kiểm chế tiếng thở dốc có chút trầm trọng, khước miệng nàng nhếch lên như giận mà không giận, cười nói: “Lão gia, bắt quá chỉ đùa một chút, sẽ không tức giận đi?”

Nói xin lỗi nhưng ngữ điệu lại tràn đầy mê hoặc, nói xong, thoáng nghiêng nghiêng người đem quần áo mình kéo xuống một chút lộ ra da thịt trắng như ngọc. Cảm nhận được Cố Uyên ngày càng thở dốc trầm trọng, tim đập gia tốc, có một loại hưng phấn khó có thể ức chế toát ra từ sâu trong nội tâm - thành, thành! Thêm chút nữa cuối cùng sẽ thành công!

Trong mắt Cố Uyên tựa hồ có ngàn vạn sóng to gió lớn cuộn cuộn không ngừng, bị trêu chọc như vậy, duỗi tay chế trụ eo nhỏ nhắn của nàng, cơ hồ một phen bế nàng lên, phiến thân bay về phòng, khoát tay ném nàng lên giường.

Thân thể Tô Thanh chấn động có chút đau, vừa định ngồi dậy đã bị Cố Uyên thẳng tắp đè lên. Nhìn ra được động tác của hấn đã hết sức cẩn thận nhưng bởi vì ý loạn tình mê, làm cho nàng hơi đau khó chịu hừ một tiếng.

Cố Uyên hơi khựng lại, cúi người ghé vào tai nàng, trầm giọng nói: “Bây giờ hỏi hận còn kịp.”

Tô Thanh ngẩng đầu trực tiếp mút lên môi hẳn, răng môi cắn bó, ung dung nở nụ cười: “Chuyện này ta cao hứng còn không kịp, sao phải hối hận.”

Có thể cảm nhận được nhiệt độ hùng hực trên người Cố Uyên xuyên qua quần áo truyền đến, mơ hồ thiêu đốt suy nghĩ của nàng, không hiểu sao khiến cơ thể nàng tựa như cũng có cảm giác nóng ran khó có thể ức chế. Chẳng lẽ mình trêu chọc hẳn, thế nhưng mình lại không tự chủ được cũng nhập diễn luôn?

Tô Thanh mặt ngoài vẫn mê hoặc không giảm, trong lòng lại hồ nghi suy nghĩ, một tay đặt trước ngực Cố Uyên, một tay lặng im không tiếng động tìm kiếm cái túi trong nội y.

Ai ngờ đầu ngón tay nàng mới chạm đến bình thuốc, Cố Uyên duỗi tay giắt quần áo nàng ra ném sang bên cạnh.

Tô Thanh nhất thời không kịp phản ứng, chỉ cảm thấy đầu ngón tay trống không, nháy mắt quần áo trên người cũng phân tán.

Gió nhẹ thổi qua, cảm giác mát chưa giảm, ngược lại có cỗ nhiệt khí xông thẳng lên ót làm nàng vô thức co rụt hướng trong lòng nam tử, tránh ánh mắt của hẳn.

Hút hồn tán A Nhuyễn để lại cho nàng cứ như vậy cùng y phục... bị ném đi rồi!?

Tô Thanh thế nào cũng không ngờ đến chuyện sẽ thành như vậy, tâm hoảng ý loạn, trong nháy mắt đầu óc trống rỗng, vừa ngẩng đầu đã thấy Cố Uyên nhìn mình, cũng là bộ dáng quần áo hỗn độn.

Ánh mắt đảo qua trước ngực hẳn, cho dù Tô Thanh tự xưng mình là nữ nhân không dễ bị mê hoặc, trong tình cảnh này lại đột nhiên có chút không kiềm chế được, hoàn toàn bị sắc đẹp trước mắt hút hồn.

Dù sao bây giờ cũng không còn đường lui, nếu đã duỗi đầu một đao co đầu cũng một đao, chi bằng lựa chọn chết dưới hoa mẫu đơn làm quỷ cũng phong lưu.

Nàng thềm nuốt một ngụm nước bọt, trong lòng toát ra ý niệm này. Vì thế không nói hai lời, dứt khoát xoay người bỏ nhà lên người Cố Uyên, nhẹ giọng nói: “Không nghĩ tới lão gia lại có tư tưởng này, ban ngày ban mặt cũng không sợ bị người ta chê cười.”

Câu cuối cùng bị Cố Uyên dùng miệng chặn lại, nàng thuận thế dùng sức một chút cũng cắn lên môi hẳn.

Cố Uyên bị đau hơi nhúu mày nhưng không vì vậy mà buông tha nàng, trên tay dùng lực kéo nàng qua, hai người sát sao áp sát vào nhau. Đầu ngón tay hẳn chậm rãi cởi bỏ quần áo nàng, không kiêng nể gì trên thân thể nàng chạy vài vòng, dự

thần trí khẽ tan rã, liền vùi đầu trong ngực hắn, thân thể mềm mại tùy ý hắn loay hoay.

Cố Uyên nhẹ nhàng vuốt sợi tóc tán loạn của nàng, đưa lên mũi nhẹ hít một hơi, đột nhiên mở miệng, giọng khàn khàn: “Chẳng lẽ người thực sự không có bất kì chuyện gì muốn hỏi sao?”

Trên người hắn thủy chung có một loại hơi thở trầm ổn mê người, Tô Thanh cảm thụ xúc cảm đầu ngón tay hắn mang lại, nghe vậy thoáng hoảng thần, thần trí vừa có chút tan rã vì tình triều giờ phút này dần dần thanh tỉnh lại. Hơi ngẩng đầu chống lại ánh mắt Cố Uyên, khẽ nhếch môi cười, nói: “Lão gia tự nhiên có nguyên nhân của mình.”

Tư thế của Cố Uyên nháy mắt cứng đờ. Động tác hai người bỗng nhiên dừng lại, song song giằng co.

Tô Thanh quan sát thần sắc Cố Uyên, đột nhiên buông lỏng hắn ra, sửa sang quần áo ngồi dậy, trầm mặc nhìn hắn hồi lâu, chẳng biết sao trong lòng có chút thất lạc. Dạng tâm tình này khiến nàng cũng không khỏi bị sợ hết hồn, nhưng cảm giác bận tâm vẫn rõ ràng như cũ, lồng ngực phập phồng, hô hấp cũng dần bình thường lại.

Thần sắc Cố Uyên đều quái dị hơn bất cứ khi nào khiến người khác không hiểu có chút liên tưởng đến bộ dáng đêm qua lúc ở khách điếm, không thể không làm người khác tìm tòi phỏng đoán.

Tô Thanh rất không thích cái cảm giác phải tự mình suy đoán này.

Ở thời khắc này, nàng đã kịp phản ứng với hành động vừa rồi của mình, trong lòng vạn phần kinh ngạc nhưng cũng hiểu được một chút sự thật trước mắt. Nàng có chút sợ hãi, bối rối. Nhưng cho dù trong tiềm thức nàng rất muốn lần tránh, cũng khiến nàng không thể không trực diện thừa nhận, bất tri bất giác đã động tình với nam nhân trước mắt này.

Nàng không biết cảm giác này bắt đầu từ khi nào nhưng lại rất rõ ràng thân phận của nàng ở bên cạnh người quyền cao chức trọng như vậy bất quá chỉ là một món đồ chơi có hứng thú nhất thời mà thôi.

Nàng vẫn tự nhận mình là người hết sức lý trí nhưng hiện tại lại phát sinh chuyện không lý trí như thế khó tránh khỏi làm nàng vô pháp tiếp nhận.

Tô Thanh không hiểu sao có chút thương tiếc cho bản thân.

Dù sao khó có được một lần động tình, lại đối với một nam nhân cực kì không môn đăng hộ đối như thế.

Cũng may, đối với nàng mà nói, thích chính là thích, yêu chính là yêu, không có gì phải che giấu. Nàng cũng chưa từng mong đợi qua nam nhân mình thích nhất định cũng thích mình, chỉ là người trước mắt lại là đối tượng trong cuộc mua bán của nàng, nghĩ thế, liền dứt khoát không giữ lại tình cảm trong lòng mà thẳng thắn biểu lộ ra.

Cũng chỉ hồi hận một lát, nàng đã sửa sang lại tâm tình ngẩng đầu lên.

Cố Uyên cũng không có ý tứ nhiều lời, hôm nay trêu chọc lẫn nhau như vậy hiển nhiên cũng đều đã không hào hứng nữa.

Nàng tự mình xuống giường nhặt áo khoác mặc vào rồi mới ngồi trở lại bên giường, nhìn Cố Uyên chân thành nói: “Kì thật bất luận xuất phát từ nguyên nhân gì, cho dù lão gia chỉ tâm huyết dâng trào có một khắc động chân tình với ta, cũng đủ rồi. Thân phận này của ta chưa bao giờ nghĩ tới muốn yêu cầu xa vời cái gì.”

Cố Uyên nhìn nàng một hồi, giọng nói có chút ám ách: “Cũng không phải tâm huyết dâng trào.”

Tô Thanh không nghĩ tới nàng nói nhiều như vậy, hết lần này tới lần khác hẳn lại chú ý một điểm râu ria như thế, không khỏi ngẩn người.

Cố Uyên duỗi tay mặc áo khoác lên, không biết là vì mệt mỏi hay là hồi hận chuyện vừa rồi, ngón tay xoa huyết thái dương, giữa hai hàng lông mày mang theo nồng đậm mệt mỏi.

Vẻ mặt này khó tránh khỏi khiến người khác cảm thấy khó hiểu.

Tô Thanh không chớp mắt nhìn chằm chằm Cố Uyên, tâm tình có chút phức tạp. Kì thật nàng rất tò mò muốn biết trong lòng Cố Uyên đang giấu chuyện gì.

Mặc dù cho tới nay cũng chưa từng mở miệng hỏi qua, cũng vẫn cố làm ra vẻ không hứng thú với chuyện của hắn nhưng kì thật sâu trong nội tâm nàng rất muốn là một người hiểu rõ hắn.

Nhưng nàng cũng biết mình nhất định chỉ là một người khách qua đường, cuối cùng cũng có một ngày mỗi người một ngã, cho nên không quá can thiệp vào cuộc sống của đối phương.

Tâm của Cố Uyên quá sâu, quá trầm, muốn đi vào tâm hắn phải có nắm chắc, phải là một nữ nhân có nội tâm vô cùng kiên cường, nguyện ý cùng hắn đối mặt tất cả, hơn nữa cũng được yêu sâu sắc nguyện ý chia sẻ tâm sự.

Rất đáng tiếc, người này chỉ sợ không phải là nàng.

Trong chốc lát Tô Thanh đã rõ ràng lập trường của mình, không trêu chọc Cố Uyên trả lời bất công, nhẹ nhàng cười, hời hợt đổi đề tài: “Tâm tình lão gia đã khá hơn nhiều chưa?”

Nghe nàng nói xong câu cuối cùng, trong mắt Cố Uyên lóe lóe.

Quả nhiên nàng nhìn ra.

Hắn cong khóe môi, tràn ra một tia ấm áp: “Khá hơn nhiều.”

Không biết vô ý hay cố ý, hai người đều ngẫm hiểu lẫn nhau, không đề cập tới chuyện ái muội lưu luyến kia.

Chương 40

Khuyên Bảo



Trong phòng cảnh xuân kiêu diễm, quần áo hỗn độn, mặc dù hai người không có ý vượt rào nhưng trong không khí như vậy khó tránh khỏi có chút lúng túng, hai mặt nhìn nhau không nói gì. Đúng lúc này có tiếng bước chân đến gần, người bên ngoài sợ hãi rụt rè gõ cửa phòng, lúng ta lúng túng hỏi: “ Xin hỏi Cố lão gia có trong phòng không?”

Cố Uyên tiện tay thắt lại dây lưng, đáp: “Chuyện gì?”

Người phía ngoài âm thầm nuốt nước miếng, trong lòng có chút bất ổn nhưng không thể không cả gan nói: “Vừa rồi Ngọc công tử có đi tìm Tuân công tử, hiện đang nháo, mọi người đều không can ngăn được. Trần đại nhân đặc biệt kêu ta đến thỉnh Cố lão gia đi xem một chút, cứ như vậy chỉ sợ sẽ có chuyện không may.”

Tô Thanh nghe vậy trong lòng nhảy dựng, hỏi: “Nghe ý tứ của tiểu ca, hai người họ đánh nhau?”

Mọi người trong Trần phủ đều biết tây sương là nơi ở của nữ quyền, Thục cô nương vốn nên ở Thanh Hương viện lúc này lại ở cùng phòng với Cố Uyên, nhưng cũng không khiến người khác cảm thấy kì quái. Gã sai vặt ở ngoài nghe câu hỏi của nàng, không cần suy nghĩ có chút lo lắng đáp: “Lúc tiểu nhân đến còn chưa động thủ, chỉ là nhìn bộ dáng Ngọc công tử tựa như muốn phá hủy phòng quả thật rất dọa người. Từ bên đó chạy qua đây mất chút thời gian, hiện tại không biết có đánh hay không.”

Tô Thanh đứng dậy luống cuống tay chân chỉnh trang quần áo, vừa ngẩng đầu thấy Cố Uyên vẫn ngồi như cũ nhìn nàng không chớp mắt, không khỏi thúc giục: “Lão gia, hai bọn họ đều muốn động thủ, chúng ta qua xem một chút?”

Cố Uyên lẳng lẳng nhìn nàng hồi lâu, lạnh nhạt nói: “Nháo cũng không xảy ra án mạng.”

Tô Thanh nhìn hần lạnh nhạt như vậy tự nhiên có chút bội phục nhưng trong lòng hơi nóng nảy.

Nàng không lo Ngọc Phi Giác giận chó đánh mèo Tuân Nguyệt Lâu, dù sao hần cũng bị thương chưa khỏi, coi như là khỏe mạnh, so thân thủ chỉ sợ cũng không

làm gì được hoa thủy tiên. Người nàng lo lắng là Hoa Hồ Điệp hay sinh sự bừa bãi kia. Nàng không rõ Tuân Nguyệt Lâu có nổi giận với Ngọc Phi Giác hay không, cũng không dám đảm bảo vị thiếu chủ đại nhân kia có hạ thủ lưu tình không, không cẩn thận sẽ phé đi hấn.

Chính vì như vậy, Tô Thanh càng không chịu nổi sự lạnh nhạt của Cố Uyên, không khỏi thảm thía nói: “Lão gia, có lúc không sợ gây ra án mạng, cũng rất có thể phát sinh một số chuyện đáng sợ.”

Cố Uyên nhướn mày nói: “Ví dụ?”

Tô Thanh sờ cằm suy nghĩ một lát, nói: “Ví dụ như... phòng ốc của Trần phủ sẽ thực sự bị hai người kia phá hủy. Dù sao đây cũng là sản nghiệp của Trần đại nhân, nếu truy cứu trách nhiệm đòi bồi thường chỉ sợ sẽ mang lại phiền toái không cần thiết.”

Cố Uyên trầm mặc rất lâu khiến nàng không nhìn thấu hấn có nghiêm túc suy nghĩ những gì nàng nói không hay đang nghĩ đến những chuyện khác.

Qua hồi lâu, hấn chỉnh chỉnh quần áo, không nói một lời đẩy cửa ra ngoài.

Gã sai vặt đứng ngoài chờ nửa ngày không thấy động tĩnh gì phá lệ thấp thỏm bất an, lúc này thấy người đi ra, cuống quýt vui mừng, không nói hai lời liền đi trước dẫn đường.

Tô Thanh quan sát thần sắc gã sai vặt vui mừng như được tái sinh, trong lòng có chút cảm thán. Nhìn bộ dáng lo lắng khẩn trương của tiểu ca, lần này Ngọc Phi Giác làm âm ỉ chỉ sợ hoàn toàn vượt qua phạm vi tiêu nháo rồi.

Nàng đi phía sau, thỉnh thoảng lại nhìn bóng lưng thon dài của Cố Uyên, không hiểu sao lại nhớ tới tình cảnh hai người ái muội trêu chọc lẫn nhau trong viện, trong lòng cảm thấy có chút không bình tĩnh. Nhịn không được hung hăng lắc đầu muốn xua những hình ảnh kia đi, vừa ngẩng đầu bắt gặp Cố Uyên quay đầu lại, bốn mắt nhìn nhau, động tác của nàng cứng đờ.

Cố Uyên nhíu mi nói: “Đau đầu?”

“...” Tô Thanh không biết nên nói gì.

Cũng không thể nói mình mình là vì trêu chọc hấn, hiện tại sợ chịu trách nhiệm nên thấy hối hận đi?

Một bàn tay đưa qua thăm dò trán nàng, nhíu mày, lời nói của Cố Uyên vẫn lạnh nhạt: “Đại phu Trần Hữu Vi mời đến vẫn còn trong phủ, lát nữa gọi tới xem cho người.”

Tô Thanh vốn muốn từ chối nhưng gặp ánh mắt hấn nhìn qua, không khỏi trầm mặc.

Nhìn về phía người dẫn đường đã thấy gã sai vặt thủy chung mắt điếc tai ngơ, mắt nhìn thẳng, một bộ đánh chết không quay đầu. Nàng nhin không được thâm tán thưởng, cảm thấy tiêu tử này về sau tiền đồ vô lượng.

Lúc này đột nhiên một trận gió thổi qua, mấy sợi tóc rơi bên tai có vẻ hơi hỗn độn, Cố Uyên dùng chân cởi áo khoác lên người nàng, liền tiếp tục đi về phía trước. Tô Thanh cảm giác được một tầng ấm áp trên người, đột nhiên không dám lại có vẻ mặt dư thừa gì.

Gần đến Hạ Vân hiên, xa xa có thể thấy không ít người vây quanh dáo dác xem náo nhiệt.

Tuy nói cách một khoảng nhưng vẫn có thể nghe được bên trong tiếng đập tường phá ngói hỗn loạn. Thịnh thoảng có bàn ghế trong nội viện bay qua tường cao ra ngoài, đám người vây xem vô tội bị nện trúng lập tức òn ào sợ hãi, sau đó liền tản đi, tìm một chỗ khác tiếp tục xem.

Tình cảnh này có chút buồn cười.

Gã sai vặt không dám nhìn sắc mặt Cố Uyên, chạy tới dụ đám người tham gia náo nhiệt tản đi. Đứng ở cửa cuối đầu khom lưng dẫn hai người vào, còn mình phi thường đứng mực đứng bên ngoài.

Còn chưa kịp nhìn thấy hai người gây chuyện trong truyền thuyết, Tô Thanh vừa vào cửa lại thấy hai bóng dáng quen thuộc, không khỏi vừa bực mình vừa buồn cười.

Tô Mạc cũng coi như xong, mặc dù trên danh nghĩa là người hầu Tuân Nguyệt Lâu mang từ Cô Xạ Thành đến, nhưng dù sao vẫn là bộ dáng cẩn thận an phận, tùy tiện ra tay sợ khiến người khác chú ý, khoanh tay đứng nhìn thì còn có thể hiểu. Nhưng mà lúc này nhìn Bộ Tiện Âm đứng bên cạnh, vẻ mặt tràn trề hứng thú là cái quý gì.

Tô Thanh tức giận nói: “Nghe nói trong này tranh cãi ầm ĩ, Bộ công tử còn hào hứng ở đây xem náo nhiệt, thật đúng là không chê chuyện lớn.”

Bộ Tiện Âm nghe vậy quay đầu thấy rõ người tới, liếc qua cái áo của Cố Uyên khoác trên người nàng, coi như không thấy nhẹ giọng cười cười, không hề xấu hổ nói: “Tính tình Ngọc Phi Giác thích lẫn qua lẫn lại như thế, nếu không tháo gỡ khúc mắc, sau này chỉ sợ còn dây dưa không ngừng, dứt khoát nháo luôn một lần, dù sao có chúng ta ở bên cạnh xem cũng không để xảy ra chuyện gì nghiêm trọng, cũng có thể giảm bớt phiền toái sau này.”

Tô Thanh bị bộ dáng ngụy biện này của hắn làm cho á khẩu không trả lời được, một hồi mới ghen ra bốn chữ: “Quả nhiên sâu sắc.”

Lúc này không biết có vật gì lướt thẳng đến, Cố Uyên nhanh tay kéo nàng sang bên cạnh, quay lại liền thấy một cánh cửa cắm sâu vào chỗ nàng vừa đứng.

Hắn cau mày có chút không vui, ngược mắt nhìn về hướng bóng người trong nội viện, trầm giọng nói: “Khi nào mới nháo đủ?”

Tô Thanh cũng bị dọa cho hoảng sợ, nhìn rõ tình hình trong viện mới hiểu được vì sao Bộ Tiệp Âm lại ung dung đứng ngoài xem cuộc vui. Nếu nói hai người động thủ đánh nhau, chi bằng nói Ngọc Phi Giác một mình tự biên tự diễn, hơn nữa còn diễn được... tương đối mệt mỏi.

Tuy trong viện là một mảnh hỗn loạn nhưng trừ đồ vài cây đại thụ, hư vài cánh cửa sổ, vút mấy cái bàn ghế ra ngoài, cũng là đầu sỏ Ngọc Phi Giác này cực kì chặt vật.

Quần áo trên người rách tả tơi, sợi tóc dài che vết sẹo dữ tợn trên mặt không lẫn át được nồng nặc lệ khí. Hắn không chớp mắt nhìn chăm chăm Tuân Nguyệt Lâu, bụi bặm đầy người, trong hơi thở lộ ra sự không cam lòng, mệt mỏi ngã ngổ dưới đất. Mà cái nam nhân hấn canh cánh trong lòng kia lại im lặng nhàn nhạt đứng trên cây cỏ thụ trăm năm.

Bạch y theo gió, đôi mắt không có chút tâm tình, đối với hành động của Ngọc Phi Giác chỉ có chút hoang mang không hiểu, vẫn như cũ không nhiệm trần thế, siêu phàm thoát tục như một bức họa.

Ngọc Phi Giác gây phiền toái mà đụng trúng người có đức hạnh này, cũng thật không có ai.

Tô Thanh không khỏi sinh ra vài phần đồng tình với Ngọc Phi Giác, ngẩng đầu nhìn bộ dáng Tuân Nguyệt Lâu, hiển nhiên lần này hắn nghe lời, cũng không tùy tiện ra tay, trong lòng nàng có chút vui mừng.

Cố Uyên xuất hiện hiển nhiên cũng khiến Hoa Hồ Điệp khắc chế tâm tình một chút, Tô Thanh đi đến vỗ nhẹ bả vai hắn, nửa thở dài nửa trách cứ: “Ta nói Ngọc công tử, không phải lúc trước đã nói với ngươi Tuân Nguyệt Lâu là một thiếu chủ thiếu trách nhiệm sao, ngươi có hỏi hắn cũng không thể hỏi ra chuyện gì. Huống chi trên người ngươi còn có vết thương, thật sự đánh nhau cũng chỉ thêm thua thiệt chính mình.”

Ngọc Phi Giác trầm trầm thở hỗn hển, quay đầu nhìn nàng một cái, khóe môi lạnh lùng “a” một tiếng, nói: “Bách Dư đại điển ở Cô Xạ Thành sắp cử hành, vì thánh phẩm lần này, người của Bách Điều Môn cùng người của Cô Xạ Thành có lén lút qua lại. Nếu hắn là thiếu chủ Cô Xạ Thành lại nói không biết chút gì, ai tin?”

Thì ra là có hứng thú với thánh phẩm của Bách Dư đại điển? Khó trách Diêm Hồng Loan sẽ nói Ngọc Phi Giác đi Cô Xạ Thành tìm người.

Tô Thanh nghe vậy cảm thấy kinh ngạc, nhưng cẩn thận nghĩ lại, tạm thời không nhớ được thánh phẩm lần này là thần vật phương nào, muốn mở miệng hỏi Tuân Nguyệt Lâu. Nhưng vừa ngẩng đầu đã thấy bóng dáng trên cành cây cổ thụ xa xa thân sắc vẫn như cũ không có chút rung động nào, khước miệng nhếch lên, cao giọng nói: “Người xuống đây trước đi!”

Bên cạnh có tiếng gió xẹt qua, Tuân Nguyệt Lâu tựa như thần tiên nhẹ nhàng bay xuống cạnh nàng.

Tô Thanh không có tâm tư châm chọc cách xuất hiện của hắn, hỏi thẳng vào vấn đề: “Người cũng biết Bách Điều Môn có hứng thú với thánh phẩm?”

Tuân Nguyệt Lâu bình tĩnh đáp: “Biết rõ.”

Tô Thanh đỡ trán, nói: “Bách Dư điển lần này các người rút cuộc chuẩn bị cái vật kỳ kỳ cổ quái gì?”

Tuân Nguyệt Lâu lắc đầu: “Cầm Tâm chuẩn bị, ta không rõ lắm.”

Về mặt Tô Thanh “ta cũng biết sẽ như vậy”, hướng Ngọc Phi Giác nhún vai, nói: “Nói thật, thay vì dây dưa với đóa hoa thủy tiên này, không bằng người đi Cô Xạ Thành tìm Lục hồ ly kia. Hơn nữa, đừng nói Tuân Nguyệt Lâu thật sự không rõ, tính là hắn biết, liền so trình độ, Ngọc công tử, người đánh không lại hắn.”

Ngọc Phi Giác rơi vào trầm mặc. Đúng lúc này đột nhiên có một thanh âm khàn khàn chen vào: “Thánh phẩm lần này là thiên tuyệt tở tằm.”

Tô Thanh vừa ngẩng đầu nhìn thấy một bóng dáng quý mị hư vô bay vào, mặc dù đã hết sức quen thuộc nhưng vẫn không nhận được nổi da gà. Vô thức xoa xoa cánh tay mình, lại suy nghĩ cẩn thận, Đàm cô sao có thể biết loại chuyện ở Cô Xạ Thành vốn rất ít người biết này.

Liễu Phương Hoa theo Đàm cô đi vào, im lặng đứng bên cạnh, chắc là vì nghe được lời Ngọc Phi Giác nói lúc trước, ánh mắt rơi vào người Tuân Nguyệt Lâu mang theo chút thâm ý.

Bộ Tiện Âm ung dung nở nụ cười: “Thật không nghĩ tới, đánh nhau một trận, thế nhưng làm kinh động tất cả mọi người.” Quay đầu nhìn thấy đáy mắt Tô Mạc có chút sợ hãi, nhận không được đuôi tay vượt đầu hắn, âm giọng nói: “Thiếu chủ người không có chuyện gì, hiện tại có thể an tâm? Ta dẫn người đi dạo được không?”

Tô Mạc nghe vậy, vô thức ngẩng đầu nhìn thoáng qua hướng Tô Thanh, thấy Tô Thanh âm thầm gật đầu, mới ôn nhu gật đầu để Bộ Tiện Âm dắt hắn ra ngoài.

Tô Thanh nhìn hết thấy, vụng trộm nhếch môi cười.

Nàng không tiện chạm mặt A Mạc nhưng nhìn ra được mấy ngày nay hắn rất tốt, nói hắn sắm vai người hầu của Tuân Nguyệt Lâu, chỉ bằng nói hắn nghiêm nhiên trở thành người hầu của Bộ Tiện Âm. Mặc dù không có chứng cứ chứng minh quan hệ giữa hai người nhưng phàm là người gặp qua gương mặt thật của bọn họ cũng sẽ không hoài nghi huyết thống rõ ràng như vậy.

Bộ Tiện Âm cũng không biết thân phận thật của Tô Mạc nhưng giữa hai người phảng phất như có một sự ràng buộc vô hình, làm hai người tâm ý tương liên.

Có đôi khi ngẫm lại, sự ràng buộc của vận mệnh có lẽ có tồn tại.

Ánh mắt Đàm cô trầm thấp nhìn quanh đám đông một vòng, cuối cùng rơi trên người Cố Uyên, nói: “Người xác định muốn tiếp tục điều tra sao?”

Đôi mắt Cố Uyên thâm trầm thêm vài phần, cũng không trả lời.

Thần sắc trong mắt Đàm cô sắc bén như dao, càng tức giận nếp nhăn trên mặt càng vằn vẹo dồn lại một chỗ, khiến người khác có chút không dám nhìn. Nàng liếc qua Liễu Phương Hoa bên cạnh vẫn im lặng không lên tiếng, giọng điệu lạnh băng, lại là nói với Cố Uyên: “Mười lăm năm trước ta đã cứu ngươi một lần, hiện tại ngươi lại vì thương hoa tiếc ngọc mà một lần nữa bước vào cái địa ngục kia, cũng đừng trông cậy ta sẽ cứu ngươi lần nữa.”

Nghe lời nàng nói, Liễu Phương Hoa hơi cắn môi, vì dùng quá sức nên mơ hồ rí máu.

Xung quanh một mảnh yên lặng, chỉ có thanh âm phập phồng của Đàm cô: “Hoặc là nói, ngươi rất hi vọng gặp “Hắn” lần nữa?”

Mặc dù Tô Thanh không hiểu hàm nghĩa trong lời nói nhưng không hiểu sao trong lòng có chút bất an.

Cố Uyên thoáng rũ mi, đôi mắt như một đầm nước không gợn sóng, toàn thân lại như rớt vào hầm băng, lạnh thấu xương.

Hồi ức phảng phất như một vòng xoáy màu đen, đổ ập đến cuốn lấy tất cả. Trong đầu tựa như thành một chỗ lao tù, nơi hắc ám sâu nhất trong đầu tựa như có cái gì đó hỗn độn gào thét. Một bóng dáng chợt lóe lên trong đầu, lông mày bông cau chặt, vì trong nội tâm kháng cự mà miễn cưỡng bài trừ hình ảnh mơ hồ kia.

Mười ngón tay trong tay áo âm thầm nắm chặt, gió phất qua làm rối sợi tóc, thần sắc trầm thấp làm người ta hít thở không thông.

Đột nhiên đầu ngón tay lạnh buốt chợt phủ thêm một tầng ẩm áp, khiến hắn đang hãm sâu trong hồi ức từ từ thoát ra.

Cúi đầu nhìn lại, chẳng biết lúc nào có một bàn tay từ sau lưng duỗi ra nhẹ nhàng cầm tay hắn làm cảm giác lạnh lùng tiêu tán không ít.

Trong nháy mắt khi Cố Uyên hoàn hồn, Tô Thanh nắm tay hắn chặt thêm một chút, nhúu mày nhìn hắn nhưng lại không biết phải nói gì.

Trong một khắc nhìn vẻ mặt hắn như vậy, làm cho người khác có chút không muốn chứng kiến, ít nhất trong nháy mắt kia Cố Uyên khiến người ta cảm giác phá lệ xa lạ xa xôi, khiến nàng vô thức đưa tay ra, có loại ảo giác nếu không giữ chặt hắn sẽ triệt để biến mất.

Ánh mắt Cố Uyên rơi vào chỗ hai bàn tay giao nhau, thoáng ngẩn ra, sau đó chậm rãi ngẩng đầu lên nhìn về phía Đàm cô, thần sắc trong mắt khẽ nhoáng một cái, thanh âm trầm thấp: “Yên tâm ta sẽ không để hắn có cơ hội xuất hiện lần nữa.”

“Gian ngoan mắt linh!”, trong mắt Đàm cô chột lóe tia tức giận, giơ cao quảỉ trượng hung hăng đánh qua.

Này, ra tay rất nặng.

Tô Thanh từng ném qua cảm giác đau khổ bị trượng đánh đương nhiên biết đau cỡ nào, huống chi lúc này Đàm cô đang tức giận, nàng vô thức muốn kéo Cố Uyên lui về sau.

Vốn tưởng rằng đối với kiểu công khai đánh bắt ngờ này hắn có thể dễ dàng duỗi tay ngăn lại, nhưng khiến người khác không nghĩ tới là Cố Uyên lại đứng tại chỗ không nhúc nhích, cam chịu một trượng không chút lưu tình này.

Tô Thanh thế nào cũng chưa từng nghĩ thiên hạ này còn có người không nể mặt Nhiếp Chính Vương như thế, cả người đều cương tại chỗ.

Nhưng sau đó Đàm cô còn chưa có ý tứ thu tay, tiếp tục đánh liên tục vào người và cánh tay Cố Uyên. Hắn chỉ hơi nhúu mi, vẫn như cũ đứng không nhúc nhích. Mơ hồ có chất lỏng rỉ ra từ cánh tay hắn, nhiễm lên ống tay áo, dần dần dính vào một chỗ.

“Đàm cô, muốn trách thì hãy trách ta, không cần trách sư huynh”. Liễu Phương Hoa rút cuộc không kìm nén được tiến lên cầu tình, muốn dùng võ kiếm cản một trượng, vốn ra tay lưu loát nhưng không hiểu sao trước mặt Đàm cô lại có vẻ phá lệ vụng về.

Quảỉ trượng miễn cưỡng chuyển một cái, võ kiếm cứ như vậy bị đánh rơi bên cạnh, Đàm cô lạnh lùng liếc nàng một cái: “Nếu không phải đời này ta không muốn liên quan đến chuyện của Liễu gia, ngại cho rằng ta thật không dám động tới người sao? Nếu muốn nhúng tay quản ta, cứ coi như có cha người ở đây, chỉ sợ cũng phải nghĩ kỹ phân lượng của mình.”

Sắc mặt Liễu Phương Hoa đột nhiên trắng bệch, sít sao mím môi.

Tô Thanh thấy Đàm cô thực không dùng tay, Cố Uyên bên cạnh kéo không nhúc nhích, dứt khoát hạ quyết tâm bước ra ngăn cản chịu một trượng này.

Một trượng này đánh xuống, cảm giác da thịt đau đến tê liệt, vành mắt ửng đỏ, hít một ngụm khí lạnh, đột nhiên rơi vài giọt nước mắt, thanh sắc thống khổ vừa khóc vừa kể lể: “Đàm cô tốt của ta, người còn đánh nữa sẽ đánh chết người a! Ta da dày thịt béo còn không chịu nổi một cái huống chi là lão gia. Người hạ thủ không nặng không nhẹ vậy, vạn nhất khiến lão gia lưu lại bệnh căn gì thì phải làm sao đây!”

Lúc nói chuyện, nàng cố ý kéo tay áo lên lộ ra vết máu ứ đọng trên cánh tay, nàng nhìn còn thấy đau.

Một bóng trắng đột nhiên lướt đến trực tiếp ngăn giữa mấy người, ân cần nhẹ nhàng chạm vào vết thương, Tô Thanh lập tức đau đến nhe răng trợn mắt, liền không dám chạm vào nữa, quay đầu lại, thần sắc trong mắt có chút bất thiện. Cũng may hấn còn nhớ lời Tô Thanh dặn, nhìn không trực tiếp động thủ.

Sắc mặt Đàm cô thoáng động, trầm mặt nói: “Tuân thiếu chủ phải không? Còn thỉnh tránh ra.”

Tuân Nguyệt Lâu không hề suy nghĩ liền trả lời: “Không được.”

Tô Thanh sợ hấn làm căng quá, nhìn đau muốn khuyên can, lại bị người cầm tà áo kéo ra sau lưng.

Vừa ngẩng đầu đã thấy khuôn mặt Cố Uyên vẫn như cũ không có chút tâm tình, nhưng trong mắt hấn sự mờ mịt đã rút đi thay vào đó là sự sắc bén, lời nói cực kì bình tĩnh tựa như trần thuật, nói với Đàm cô: “Xin hãy tin tưởng ta.”

Trong một chớp mắt này, vẻ mặt Đàm cô trở nên phức tạp.

Nước mắt trong mắt Tô Thanh quay vòng vòng, rơi xuống đất, chỉ là lúc này phần lớn nguyên nhân là vì đau dữ dội chứ không phải là cố làm ra vẻ cho người ta đồng tình.

Trong lòng nàng có chút bực bội, yên lặng nâng mắt nhìn thấy bộ dáng không thay đổi sắc mặt của Cố Uyên, lại nhìn vết máu dính trên ống tay áo hấn, buồn bực chếp miệng.

Nàng mới đỡ cho hấn một cái đã đau đến mức muốn chửi má nó, người này bị đánh hơn 10 trượng mà bộ dáng lại như không hề có cảm giác gì vậy?

Cố Uyên nói xong cũng không có ý tứ tiếp tục ở lại, đang lúc nàng còn suy nghĩ miên man đã bị hấn ôm ngang bẻ lên, không quay đầu lại đi ra ngoài trong tầm mắt mọi người.

Tuân Nguyệt Lâu vốn định đuổi theo nhưng bị Liễu Phương Hoa dùng ánh mắt phức tạp ngăn lại.

Xa xa, Ngọc Phi Giác giận quá hóa cười: “Quả nhiên là hảo nói chuyện đến mức gà bay chó sủa.”

Mặt Tô Thanh nóng lên, vốn định giãy ra nhưng ở tư thế này chỉ cần vừa động sẽ chạm vào miệng vết thương của Cố Uyên, lập tức để yên không động đậy, hỏi: “Lão gia, đây là muốn đi đâu?”

Sắc mặt Cố Uyên thâm trầm, không trả lời.

Cho đến khi vào phòng đặt nàng lên giường, hắn tựa như không thấy sắc mặt sợ hãi của Tô Thanh, khoát tay xé nửa ống tay áo xuống lộ ra một khối máu ứ đọng lớn trên da thịt.

Đôi mắt hắn trở nên thâm thúy, ngữ điệu dọa người trước nay chưa từng có: “Đừng để ta thấy có lần sau.”